

расси крави и да я убернимъ на млѣкарство, а най паче на тамжэлжчилѣкъ? но пѣкъ да не сж твърдѣ пѣкъ скѣпи?“ Взехъ и попитахъ дѣщирата на ханджийката, то се знай скришната отъ г. Радула.

— Ваша е тая крава, нали госпожице Богданое?

— Да господине, наша е.

— Отъ теле ли я имате или сте я купили?

— Не, братъ ми Андрашъ онова лѣто я купи отъ Сань-

Миклошъ.

— За колко ли, да ли заповнихте?

— Какъ не господине, за сто и шийсе два флоринта безъ теле.

— Ами какво се случило съ телето ѝ?

— Заклалъ го стопана му.

— Види ся сж е побояло нали. Затова го е и заклалъ?

— Не, заклалъ го, защото било мжшко.

— Аче какъ е тѣй, теле коли ли ся?

— Защо да се николи?

— Дева не е то агне или яре да се коли отъ младо? и тѣй защото за пръвъ пѣтъ чувамъ и теле да ся коли ли какво? види ся съмъ устаналъ прѣдъ нея като счуденъ.

— Какво ся чудите? запита ме тя.

— Какъ да ся нечудя госпожице, сега за пръвъ пѣтъ чувамъ и тели да се коли, а тя запита ме:

— У васъ не колятъ ли тѣлце?

— Колятъ но агнета и ярета, а и тѣлци не.

— Тукъ ний колимъ и неговото мѣсо е по добро отъ агнешкото и отъ говеждото. Даже и довечера ще готвимъ отъ телешко мѣсо.

— Добрѣ, ами като я взехте бѣзъ теле, нето сти я доили миналата година нали?

— Не ви разбирамъ.

— Какъ не ме разбирате, а че крава безъ теле дава ли да се дой?

— Ха, ха ха, почна тя да ся смѣй и отъ смѣхъ ѝ изскочи и г. Радулъ, който до тогива спѣше. Но тя като ся на смѣ каза:

— Ами че сега има ли тя теле и пакъ нали я дойми?

— Беки нѣма? ами какво го сторихте?

— Заклахме го още за великденъ, а пѣкъ нашия разговоръ бѣше на 24 Априлъ (1857 г.), а пѣкъ великдена бѣх-